

הכרזת הדבר

הכרזת הדבר של אלוהים מזמינה גבורה עצומה. מאמינים רבים אינם מודעים לעוצמה זו. דבר אלוהים רלוונטי להפליא לכל מצב, החל בצרכים אישיים וכלה במשברים בינלאומיים. כשאנו לומדים כיצד להכריז את דבר אלוהים, הגבורה המחדשת והמשקמת תחל לפעול לנוכח המצבים השונים בהם נקלע. זו זכות היתר כמו גם אחריותו של כל מאמין, להכריז את דבר אלוהים. לאורך שנותיי בעבודת אלוהים, בכל עת שרעייתי רות הייתה עימי, נהגתי לפתוח את מסריי בהכרזה משותפת איתה. בהדרכת אלוהים גילינו כי להכרזת הדבר באמונה, בפתח אסיפה, יש השפעה עצומה על האווירה הרוחנית ועל המשיחה של הדובר. אחת ההכרזות האהובות עלי, שאף נהגנו להשתמש בה תכופות, מסכמת במידה רבה את המסר הנפרש בספר זה.

כי כִּאֲשֶׁר יֵרֵד הַגֶּשֶׁם
וְהִשְׁלַג מִן הַשָּׁמַיִם,
וְשָׁמָּה לֹא יֵשׁוּב,
כִּי אִם הִרְוָה אֶת הָאָרֶץ
וְהוֹלִידָהּ וְהִצְמִיחָהּ;
וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע וְלֶחֶם לְאֹכֵל,
כֵּן יִהְיֶה דְבַרִּי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי,
לֹא יֵשׁוּב אֵלַי רִיקָם;
כִּי אִם עָשָׂה אֶת אֲשֶׁר חָפְצָתִי
וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו.
(ישע' נה, 10-11)

משמעות ההכרזה

המילה "להכריז" נגזרת ממילה ארמית שפירושה, "לקרוא בקול". למילה זו, נקשרת בשפת הברית החדשה מילה נוספת: "להודות". הודאה פירושו "לומר את אותו הדבר כמו..." כמאמינים, הודאה פירושו שאנו מביעים את הסכמתנו לדבר אלוהים המופיע בתנ"ך ובברית החדשה. עלינו לוודא, אם כן, שהמילים היוצאות מפינו יעלו בקנה אחד עם דבר אלוהים. בעשותינו כן, יזכו דברינו למלוא הגיבוי והסמכות של ישוע.

בעברים ג, 1 אומר הכותב, "הַבִּיטוּ אֶל ... לָהֶן הוֹדְאָתֵנוּ הַגְּדוֹל אֶל הַמְּוֹשִׁיחַ יֵשׁוּעַ." זו אמירה מאוד מהותית. ישוע הוא הכהן הגדול של כל דבר בו אנו מודים. במילים אחרות, בכל פעם שאנו מודים במה שהכתובים אומרים עלינו כמאמינים בישוע, הוא ישרתנו ככהן הגדול. הודאתנו מתירה את סמכותו ואת ברכתו.

אם נשתוק, על כל פנים, נתנתק במובן מסוים, משירותו ככהן גדול. גרוע מכך, אם נשמיע הודאה שגויה, נזמן בזאת לקרבנו כוחות שליליים, תוקפניים.

הכרזה הינה למעשה הודאה אגרסיבית שמשמשת לצורך לוחמה רוחנית. הכרזה מתירה את הסמכות של דבר אלוהים בכל מצב אפשרי בחיך, בחיי קהילתך, בתחום הפוליטי, מדיני ובכלל. ישנם אינספור מצבים בהם נדרשת התערבות של גבורת אלוהים. אין דרך טובה יותר להתיר את גבורת אלוהים מאשר באמצעות הכרזה.

הכרזה זו למעשה פעולה של כרוז. בימי הביניים, כרוז היה מי שסמכות הוענקה לו מידי מלך, דוכס או אציל, להכריז בציבור את רצונו ופסיקתו. בפתח הכרזתו, נהג הכרוז לצעוק: "שמעו נא, שמעו נא." כשאנשים שמעו זאת, הם ידעו כי זהו קולה של סמכות ונעמדו להקשיב לנאמה. במקור היווני בברית החדשה, המילה "להטיף" זו המילה המשמשת לציון כרוז. "להטיף" פירושו "להכריז".

העצמת התקשורת

כיום ברשותנו אמצעי תקשורת מתקדמים, המאפשרים לנו להכריז את דבר אלוהים בהיקף נרחב מאי פעם. במהלך חמישים השנים בהן שימשתי מורה לכתובים, תמיד חשתי כי זו חובתי לפרש את הכתובים, להסבירם ולסייע לאנשים בהבנתם. לפני למעלה מעשרים שנה, החל האדון להטעים בפניי את המילה "להכריז". חשתי כי הוא מאתגר אותי בקריאה חדשה, מעבר להוראה; התחלתי להכריז את דברו. כתוצאה מקריאה זו, התפתחה תוכנית רדיו להוראת הכתובים, שבשנת 1979 שודרה בשמונה תחנות בארה"ב וכעת משודרת בעשרות שפות שונות במרבית חלקי העולם. שידורי הרדיו הינם בעיקר פעולה של הכרזה. הפסוק שהניע אותי לייסד את תוכנית הרדיו נמצא במתי כד, 14:

העידן הזה
לא יבוא אל קיצו
עד שאנו נשלים את
משימתנו: הכרזת
הבשורה בעולם כולו,
כעדות לכל הגויים

וְתִקְרָא בְּשׁוֹרַת הַמְּלֻכּוֹת הַזֹּאת בְּכָל הָאָרֶץ
לְעֵדוֹת לְכָל הַגּוֹיִם וְאַחַר יָבֹא הַקֵּץ.

העידן הזה לא יבוא אל קיצו עד שאנו, עדיו בארץ, נשלים את משימתנו כקהילת ישוע המשיח. משימתנו היא **הכרזת הבשורה** בעולם כולו, כעדות לכל הגויים.

דוק פרינס

על עוצמתו האדירה של דבר אלוהים למדתי מנסיוני האישי. דבר אלוהים המוכרז באמונה יביא להגשמת הדברים המופלאים ביותר. אני נזכר בסיפור על אישה אמריקנית שהייתה היפוכו הגמור של מה שאישה אמורה להיות לפי קנה המידה הדתי. היא הייתה מרקסיסטית, פמיניסטית ולסבית. היא מצאה את עצמה על סיפון אוניה קטנה השטה באוקיינוס השקט, עם כמה מבני לווייתה המושחתים, וסערה שהחלה מתקרבת. "רדי למטה", ביקשו חבריה, "נסי למצוא ברדיו משהו על מזג האוויר."

היא הפעילה את הרדיו וקלטה את תוכנית הרדיו שלי, ששודרה באותם ימים ממנילה שבפיליפינים. די היה במה ששמעה לישועתה בו ברגע ובו במקום. כיום, היא קיצונית בה במידה בכיוון השני; קיצונית לאלוהים. לא היו אלה דברי הוראה ששמעה, אלא דבר אלוהים המוכרז, שפעל בעוצמתו.

המטה של משה

הבה נתבונן בדוגמא של משה עת שנקרא לשוב למצרים ולהיות גואל ישראל. אלוהים התגלה אליו בסנה הבוער ואמר לו בשמות ד' כי הוא שולח אותו בחזרה למצרים לגאול את ישראל. משה, עתה בן 80, בלא הביטחון העצמי

שאפיין אותו בגיל 40. הוא אמר, "מי אנוכי? איני יכול לעשות דבר, איך אעשה זאת?"

בדרכו המעשית, שאל אלוהים את משה, "מָה זֶה בְּיָדְךָ?" משה השיב כי זהו מטה, כמו זה שהיה אז לכל רועה. הוא לא שער בדעתו שמטהו הינו מטה ייחודי. "הַשְּׁלִיכֵהוּ אֶרְצָה!" אמר אלוהים. בעשותו כן, הפך המטה לנחש והוא נס מפניו. במטה הייתה גבורה, שמשה לא העלה בדעתו שקיימת בו.

אחר אמר אלוהים, "שְׁלַח יָדְךָ וְאַחֲזֵ בַזָּנָבוֹ." כל מי שמבין קצת בנחשים יאמר לך שאסור לתפוס נחש בזנבו. אולם משה ציית לאלוהים והנחש הפך למטה בשנית. למעשה, אלוהים אמר לו, "צא עכשיו עם המטה שלך, לא תזדקק עוד לדבר. את העבודה כולה תוכל לעשות עם המטה."

אם ננתח את יתר ספר שמות, משם ואילך, נגלה שגאולת ישראל ממצרים נעשתה כולה בעזרת המטה של משה. בכל פעם שמשה רצה שאלוהים יתערב, הוא היטה את מטהו ואלוהים התערב בגבורה. התוצאה הייתה שמשה חטף מידי פרעה את השלטון על מצרים. המטה שבידו היווה אות לסמכותו זו. כשים סוף עמד בדרכם של בני ישראל, משה היטה את מטהו והים נקרע.

כשהמצרים עברו בים במרדף אחרי בני ישראל, משה היטה את מטהו שוב והים בלע אותם. הדבר היחיד שמשה נזקק לו כדי להשלים את המשימה אליה אלוהים קרא לו, היה מטה רועים פשוט.

מטה העוז שבידינו

ברצוני לצוטט קטע מספרי "לעצב את ההיסטוריה על-ידי תפילה וצום" שיעזור להבין את מושג המטה מהתנ"ך והברית החדשה.

בספר תהילים קי, 4¹, מצייר דוד תמונה של המשיח, מושל כמלך וככוהן יחד עם מאמיניו. בפסוק הראשון, מופיעה ההתגלות של המשיח כמלך, היושב על כס כבודו לימין האב: "נָאֵם יְהוָה לְאֲדֹנָי שֵׁב לְיְמִינִי עַד אֲשִׁית אֲיָבֶיךָ הַדָּם לְרִגְלֶיךָ" זהו הפסוק המצוטט ביותר של התנ"ך בברית החדשה. בשלוש מהבשורות ישוע מצטט את דברי דוד ומייחס אותם לעצמו. (מתי כב, 44; מרק' יב, 36; לוקס כ, 42-43) בדומה הם יוחסו לישוע עלידי פטרוס בדרשה שנשא בחג השבועות. (מה"ש ב, 34-35) האמת על מלכות המשיח מוצגת באופן דומה עלידי דוד בספר תהילים ב, 6, שם מודיע האב: "וְאֲנִי נִסְכָּתִי מִלְכֵי עַל צִיּוֹן הֵר קָדְשִׁי."

בפסוק 4 בתהילים קי, תמונתו של דוד נשלמת בהתגלות כהונתו של המשיח: "נִשְׁבַּע יְהוָה וְלֹא יִנְחַם אֶתָּה כִּהְיֶה לְעוֹלָם עַל דְּבַרְתִּי מִלְכֵי צָדֵק." הלימוד כולו באיגרת אל העברים, אודות כהונתו הגדולה של המשיח, מבוססת על פסוק זה מתהילים קי. כותב האיגרת אל העברים מדגיש כי **במלכיצדק התקיים האיחוד של שני התפקידים: מלכות וכהונה.** מלכיצדק היה "כִּהְיֶה לְאֵל עֲלִיוֹן". בנוסף,

הוא היה כמשמעות שמו, "מְלָךְ שְׁלָם הוא מְלָךְ הַשְּׁלָום." (עבר' ז, 2¹)

כזה הוא השירות הכפול שהמשיח ממלא עתה לימין האב. כמלך, הוא מושל. ככוהן, הוא מפגיע: "כִּי חֵי הוּא תָמִיד לְהַפְּגִיעַ בְּעַדָּם." (עבר' ז, 25)

פסוק 2 בתהילים קי' מתאר כיצד ממומשת סמכות המלוכה של המשיח: "מִטָּה עֲזָךְ יִשְׁלַח יְהוָה מִצִּיּוֹן רִדְהָ בְּקָרְבִּי אֲיִבְיָךְ" פסוק זה מתאר את המצב השורר כיום בעולם. אויביו של המשיח לא הוכנעו לגמרי, הם עודם פעילים, מתקוממים לשלטונו ולמלכותו. מכל מקום, המשיח הורם וניתנה לו סמכות על כולם. כך הוא מושל עתה בקרב אויביו.

דוד מדבר על "מִטָּה עֲזָךְ". זהו המטה שבאמצעותו מושל המשיח. "מִטָּה" בכתובים הינו אות לסמכותו של מושל. באמצעות המטה ממומשת סמכות. כאשר משה היטה את מטהו, מכות האלוהים באו על המצרים, ומאוחר יותר נחצו מי ים סוף לפני ישראל. (ר' שמות ז'יד.) ככהן הגדול והראש לשבט לוי, נשא אהרון מטה עליו היה חקוק שמו. (במד' יז, 18) אותו הדבר נכון למשיח, סמכותו מתממשת באמצעות השימוש במטהו.

במעמד המתואר בתהילים קי', המטה אינו מצוי בידו של המשיח היושב לימין האב, אלא נשלח מציון. לאורך הכתובים, ציון מסמנת את מקום אסיפתם של אנשי אלוהים. בפנותו אל המאמינים, כתב האיגרת אל העברים אומר, "כִּי

אם באתם אל הר ציון ... אל מקהלת רבבות המלאכים ועדת הבכורים הכתובים בשמים. (עבר' יב, 22-23) בזכות אזרחותנו השמימית אנו נוטלים את מקומו באסיפה הזו הנקהלת בציון.

דוד מציג בדרך נפלאה את שירות התפילה של הקהילה! בעולם תוקפים כוחות הרשע מכל עבר, דוחים את

סמכות המשיח ומתקוממים למלכותו. אולם בקרב אויביו, נאספים המאמינים, ומתוך אסיפתם נשלח מטה העוז של המשיח באמצעות תפילה והכרזת הדבר בכל כיוון אליו

בכל כיוון אליו נטה
את המטה, כוחות הרשע
יאלצו לסגת; המשיח
ירומם ומלכותו תפרוץ.

נטה את המטה, כוחות הרשע יאלצו לסגת, והמשיח ירומם ומלכותו תפרוץ.

המאמינים מייחלים ליום בו אויבי המשיח יוכנעו לגמרי סופית, והוא יופיע בגלוי ויזכה להכרה עולמית כמלך. הכתובים מבטיחים שהיום הזה יבוא. אולם אל לנו להניח לכבוד העתידי המובטח, לעזור את עינינו למציאות מעמדו של המשיח בהווה, לימין האלוהים. ישוע מולך גם כעת בקרב אויביו, ואנו מושלים עימו. זו אחריותנו לממש את הסמכות שבידנו באמצעות הכרזת דבר אלוהים, ולנוכח כל כוחות הרשע להראות כי המשיח כבר עכשיו הוא אדוני האדונים ומלך המלכים.

הדבר והרוח יחד

כל מאמין מסור למשיח אוחז בידו מטה – דבר אלוהים. עליך לראות את התנ"ך והברית החדשה ככלי היחיד אליו תזדקק, כדי לעשות את כל מה שאלוהים קורא לך לעשות. בראש ובראשונה, עלינו להבין את הגבורה של דבר אלוהים. זהו ספר על־טבעי. ממש כמו המטה של משה, צפונה בו גבורה. במבט ראשון, זה לא ברור מאליו, אולם כאשר מבינים את הכתוב בו, הגבורה הטמונה בו הינה בלתי מוגבלת. הנח לי להציג בפניך פסקאות אחדות שממחישות את גבורת דבר אלוהים.

בְּדַבֵּר יְהוָה שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ וּגְרוֹחַ פִּיּוֹ כֹּל צָבָאָם.
(תהל' לג, 6)

הבריאה כולה התרחשה באמצעות שני גורמים: דבר אלוהים ורוח אלוהים. כל הקיים, שהתקיים או יתקיים, מוצאו בשני כוחות אלה, הפועלים יחד. הדבר חייב לפעול יחד עם הרוח. חשוב על עוצמתן האדירה של מילים, ועם זאת, עד כמה פשוטות הן. כשלימדתי סטודנטים אפריקנים את השפה האנגלית, היה עלי ללמוד את תורת ההיגוי. גיליתי מספר דברים מעניינים על מילים. כיצד למעשה אנו מדברים? אנו נושפים אוויר מתוך

דוק פרינס

הריאות, האוויר עובר דרך הפה או האף ובהתאם למצבים השונים שיווצרו בחלל הפה, ייקבעו צלילי המילים היוצאות החוצה.

האמת היא שלא תוכל בכלל לדבר, מבלי לנשום. תמונה זו משקפת את האופן בו אלוהים, אף הוא, מדבר. בכל פעם שהוא הוגה מילה, היא נישאת באמצעות רוחו. דבר אלוהים ורוחו פועלים יחד תמיד. דבר אלוהים ורוחו בראו את היקום ואף משמרים אותו.

בשנייה לפטרוס ג', ישנה פיסקה רבת עוצמה ממנה עולות שלוש עובדות: הדבר בורא, הדבר משמר והדבר מכלה.

בְּדַבֵּר אֱלֹהִים נַעֲשׂוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
מִן הַמַּיִם וְעַל־יְדֵי הַמַּיִם,
וְעַל יְדֵיהֶם אֲבָדָה תִּבְלֵ אֲשֶׁר
מֵאֵז כִּי נִשְׁטְפָה בְּמֵי הַמַּבּוּל.
גַּם הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר לְפָנֵינוּ נִצְפְּנוּ בְּדַבְרוֹ
וְהֵם שְׁמוּרִים לְאֵשׁ לְיוֹם הַדִּין וְאֵבֶד אֲנֹשֵׁי הָרָשָׁע.
(פטר"ב ג, 5-7)

אם כן, באמצעות דבר אלוהים נבראו השמים; בדבר אלוהים הם ממשיכים להתקיים; ובדבר אלוהים, בבוא יום יהוה, השמים יחלפו. דבר אלוהים, אם כן, בורא, משמר ומכלה.

לעיתים, כשאני מתבונן בפועלה המושחת של האנושות על פני כדור הארץ, אני דווקא שמח שדבר אלוהים עתיד יום אחד לשים לזה קץ.
 כנאמר בישעיה נה, 11-10, הדבר צריך לצאת מפי אלוהים, אחרת הוא לא ישא תוצאות.

כִּי כַּאֲשֶׁר יֵרֵד הַגֶּשֶׁם וְהַשֶּׁלֶג מִן הַשָּׁמַיִם
 וְשָׁמָּה לֹא יָשׁוּב,
 כִּי אִם הִרְוָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִיֵּדָה וְהִצְמִיחָה;
 וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע וְלֶחֶם לְאֹכֵל,
 כֹּן יִהְיֶה דְבַרִּי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי,
 לֹא יָשׁוּב אֵלַי רִיקָם;
 כִּי אִם עָשָׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי
 וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו.

שים לב שאלוהים אומר, "דְבַרִּי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי". במילים אחרות, "דברי, כשהוא מונע ברוחי".
 בשנייה לקורינתיים ג, 6, אומר שאול, "הָאוֹת תְּמִית".
 במילים אחרות, הדבר כשלעצמו, בלי הרוח, אינו נותן חיים.
 מן ההכרח שהדבר והרוח יהיו יחד. ייתכן שתבקש לחלוק מסר שנשען כולו על דבר אלוהים, אלא שבהעדר רוח, המסר יהיה יבש. הוא לא יפיק חיים; הוא יפיק מוות. השניים חייבים לפעול יחד תמיד.

ברצוני ליצור הקבלה מול ניסיונו של משה, כדי להסביר כיצד נוכל לעשות שימוש נכון בדבר אלוהים באמצעות

הכרזתו. ב"הכרזה" כוונתי להתרה של הדבר לתוך מצב. זה דורש ביטחון ואומץ. זה לא לנבוכים; עליך להחליט שאתה באמת מאמין לזה. זהו דבר אלוהים, ואם תכריז אותו בלב מאמין, מבעד לשפתיים מאמינות, הוא

אם תכריז את דבר
אלוהים בלב מאמין,
מבעד לשפתיים
מאמינות, הוא
יפעל כאילו אלוהים
עצמו אמר זאת.

יפעל כאילו אלוהים עצמו אמר זאת, כיוון שרוחו ידבר דרך. אין זה מן ההכרח שאלוהים עצמו ידבר. אם רוח אלוהים יניע את דבר אלוהים מבעד לשפתיך, העוצמה תהיה זהה לזו שהייתה בדבר אלוהים שברא את היקום.

לחרוד על דבר אלוהים

הדבר הראשון שארע למשה היה שהוא נחרד. הוא זרק את מטוהו אל הארץ, המטה הפך לנחש והוא נס מפניו. לפני שנוכל להצליח בהכרזותינו, עלינו קודם ללמוד לירוא מדבר אלוהים. עלינו ללמוד לחרוד על דבר אלוהים.

כֹּה אָמַר יְהוָה,
הַשָּׁמַיִם כָּסְאֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלֵי;
אִי זֶה בַּיִת אֲשֶׁר תִּבְנֶנּוּ לִי
וְאִי זֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי.
וְאֵת כָּל אֱלֹהֵי יָדַי עֲשֹׂתָהּ,
וַיְהִי כֹל אֱלֹהֵי נְאֻם יְהוָה;
וְאֵל זֶה אֲבִיט,
אֵל עֲנִי וְנִכְה רֹחַ וְחָרַד עַל דְּבָרֵי.
(ישע' סו, 2'1)

אלוהים אומר שמעשי ידינו לא ירשימו אותו משום שהוא בעצמו המקור ליקום כולו. עם זאת, הוא אומר, יש דבר אחד שכן מוצא חן בעיניו: "וְאֵל זֶה אֲבִיט". אל מי אלוהים יביט?

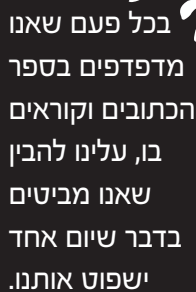
אֵל עֲנִי וְנִכְה רֹחַ וְחָרַד עַל דְּבָרֵי.

אם כן, כמו משה, תגובתנו הראשונה צריכה להיות יראה וחרדה על דבר אלוהים. בקהילה היום, ישנה מעט מאוד יראה מדבר אלוהים. הוא מוכר לנו מדי. אנו מצטטים אותו ומתפלמסים עליו, אולם אנו לא מפגינים כלפיו יראה. עלינו לשנות את הגישה הזו.

הנח לי לתת לך שתי סיבות מבשורת יוחנן, מדוע עלינו לחרוד על דבר אלוהים. הראשונה נמצאת ביוחנן יב, 47-48.

[ישוע אומר]

הַשְׁמַע אֶת דְּבָרֵי וְלֹא יִשְׁמְרֶם,
אֲנִי לֹא אֶשְׁפֹּט אֹתוֹ,
כִּי לֹא בָאתִי לְשַׁפֵּט אֶת הָעוֹלָם,
כִּי אִם לְהוֹשִׁיעַ אֶת הָעוֹלָם.
וְאִישׁ אֲשֶׁר יִבְזֶנִי וְלֹא יִקַּח אִמְרֵי
יֵשׁ אֶחָד אֲשֶׁר יֵדִין אֹתוֹ:
הַדֹּבֵר אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי הוּא
יֵדִין אֹתוֹ בַּיּוֹם הַהֶחָדָשׁ.

בכל פעם שאנו
מדפדפים בספר
הכתובים וקוראים
בו, עלינו להבין
שאנו מביטים
בדבר שיום אחד
ישפוט אותנו.

כולנו עתידים להשפט בידי דבר
אלוהים. דמיון את עצמך עומד לפני
אלוהים, כשעליך לתת דין וחשבון על
חייה, כשם שכולנו, אני מאמין, נצטרך
לעשות יום אחד. אני חושב שתחרד;
תהיה מלא דאגה. ישוע אומר שאותה
גישה צריכה להיות לנו כלפי דבר
אלוהים, משום שדבר אלוהים יהיה

השופט שלנו. בכל פעם שאנו מדפדפים בספר הכתובים
וקוראים בו, עלינו להבין שאנו מביטים בדבר שיום אחד
ישפוט אותנו. לא פלא שעלינו לחרוד עליו.

ביוחנן יד, 23, ישוע משמיע הצהרה מזדהימה נוספת.

הוא אומר,

אִישׁ כִּי יֵאָהֲבֵנִי יִשְׁמֹר אֶת דְּבָרֵי וְאָבִי יֵאָהֵב אֹתוֹ
וְנִבְוָאָה אֵלָיו וְנָשִׂים מְעֹנְתָנּוּ אֶצְלוֹ.

זה אחד המקומות המעטים בכתובים בהם הפועל המתאר את אלוהים מופיע ברבים. אנו, האב והבן, נבואה אליו. איך הם יבואו? באמצעות דברו. במילים אחרות, כשאנו נפתחים לדבר אלוהים, אלוהים עצמו – האב והבן – באים אל חיינו, מתוך רצון לשים את מעונם בנו.

אם אי פעם, גם אם בחזון, תזכה לראות את האדון ישוע נכנס אל ביתך, אתה בוודאי תוכה תדהמה, תמלא ביראה; תרצה ליפול לרגליו. ישוע אומר, "לא אני לבדי אבוא, האב אף הוא יבוא גם כן." כיצד הם יבואו? באמצעות דבר אלוהים.

כיום, רובנו צריכים לשנות את גישתנו כלפי דבר אלוהים. עלינו להפגין יותר יראה, חרדה ופחד. רק כשנלמד לחרוד על הדבר, הוא יפעל בחיינו באורח שתיארתיש.

לאחוז בדבר אלוהים

החרדה הזו, על דבר אלוהים, הייתה הדבר הראשון שארע למשה. הוא הבין לפתע את הכוח שהיה במטהו ונס מפניו. הוא התמלא ביראה. הדבר השני שהוא עשה היה לאחוז

דוק פרינט

במטה. הוא אחז בו באמונה וזה שב והפך למטה בידו. אותו הדבר נכון גם לגבנו: מרגע שאנו מתמלאים ביראה, עלינו לשוב ולאחוז בדבר אלוהים.

הפסוקים החותמים את תהילים קמט' מדברים על כך. "יֵעֲלֶזוּ חֲסִידֶיךָ בְּכָבוֹד; יִרְנְנוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם." החסידים הם מאמינים אמיתיים ומסורים; מי שחרדים על הקול של דבר אלוהים ומחוייבים לו לחלוטין.

רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנְךָ
וְחָרַב פִּיפְיוֹת בְּיָדֶךָ,
לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם;
תִּזְכַּחַת בַּלְאֲמִיִּם,
לְאִסֹּר מַלְכֵיהֶם בְּזַקִּים
וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בְרָזָל
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כָּתוּב,
הַדָּר הוּא לְכָל חֲסִידָיו.
(פס' 96)

זו שורה מדהימה של הצהרות. האם גם אתה נמנה עם החסידים? כשרוממות אלוהים בגרונו וחרב פיפיות בידנו, נוכל לעשות משפט בגויים. התוכל לראות את עצמך באמונה, כחלק מהתרחיש הזה? כחלק מזכות היתה, מלאת הכבוד, השמורה לכל החסידים? זו אחריות עצומה.

אני מאמין שאם כל אחד מאיתנו היה רואה את עצמו לאור הפסוקים האלה, תפילותינו היו שונות לגמרי. שים לב כי נאמר "לעשות ... משפט כתוב". היכן כתוב המשפט? בדבר אלוהים. את המשפטים חרץ אלוהים; הוא השופט, לא אנחנו. אולם, בידנו ניתנה זכות היתר להוציא את המשפטים הללו לפועל על הגויים ועל שליטיהם. במילים אחרות, למאמינים יש תפקיד ייחודי וחשוב בהיסטוריה. אלא שלצער, מאמינים רבים אינם מבינים את כל מה שאלוהים איפשר לנו, שלא לומר כל מה שאלוהים מצפה מאיתנו. ברצוני להדגיש שאין זה מתפקידנו לחרוץ את המשפט; אנו מאתרים את המשפטים המצויים בדבר אלוהים הכתוב, ומוציאים את המשפטים אל הפועל באמצעות הכרזה. אנו הכרוזים, עומדים בכיכר השוק של העולם וצועקים "שימעו נא, שימעו נא!" לאחר מכן אנו מכריזים את פסיקתו של אלוהים.

מימוש סמכות

בהגיענו אל השלב הבא, אבקש להיות מאוד פשוט ומעשי. משאחז במטה, מה היה הדבר הבא שעשה משה? **בשוב למצרים, הוא היטה את מטהו.** הוא מימש את הסמכות

דוק פרינס

שהייתה במטה. עצתי לך תהא לעשות את אותו הדבר. עלינו לקחת את דבר אלוהים הכתוב ולהטותו, בכל מצב בו נדרשת הסמכות של אלוהים. אחת הדרכים הטובות ביותר, להתיר את גבורת אלוהים במצב נתון, תהא הכרזה באמונה ובמשיחת רוח הקודש. זכור כי דבר אלוהים צריך לבוא יחד עם הרוח. כשרוח אלוהים מניע את דברו דרך פינו, נוכל להתירו במצב הקיים, ולאותן מילים תהא מלוא הסמכות של אלוהים בעצמו.

אלוהים לא ירד מעל כסאו, נטל את המטה ממשה ואמר, "אני אעשה זאת בשבילך", אף שנדמה כי רובנו מצפים כי כך יקרה. במקום זאת הוא אומר, "המטה בידך; קדימה!" למעשה, בשמות ד, 20, קרוי המטה 'מטה אלוהים' אולם משה היה מי שאחז והשתמש בו.

אציג בפניך מספר מצבים בהם נדרש מטה אלוהים. אפתח בנושאי-עניין אישיים, אמשיך לנושאים אזוריים ולאומיים, ואסיים בנושאי-עניין בינלאומיים. ברצוני להציג בפניך דרכים שונות בהן נוכל להטות את המטה. כל אלה תהיינה הכרזות בהן אני משתמש באורח קבע בתפילותיי, הרועשות למדי!

איני אומר שאם תצעק, אז תפילותיך יישמעו יותר; הכל תלוי בהנחייה של רוח הקודש באותו רגע. יש לי בין מאה למאתיים הכרזות שאני מכריז בקביעות. את חלקן הכרזתי מאות פעמים.

לגבור על חשיבה שלילית

אם דיבור וחשיבה שליליים מאפיינים אותך, הכרזה חד פעמית לא תשנה זאת. אולם אם תתמיד ותכריז פעם אחר פעם, יחול שינוי במרומים שישנה את הרגליך. עליך להמשיך ולהשמיע את ההכרזות בקול, עד שהן תהפכנה לחלק ממחשבתך.

בדומה לבריטים אחרים, אף אני הייתי בעל נטייה להיות פסימי מאוד, אולם אלוהים בהדרגה שינה אותי. בשעת לחץ, אני מיד מתחיל לחשוב על כל הבעיות, כל הדברים הרעים שעשויים לקרות. אפשר שיש לך את אותה בעיה... הנשק האלוהי שימש אותי בדרכים רבות ושונות. בירמיהו כט, 11 אומר אלוהים לישראל:

כִּי אֶנְכִי יִדְעֹתִי אֶת הַמַּחְשְׁבֹת
אֲשֶׁר אֶנְכִי חֹשֵׁב עֲלֵיכֶם נְאֻם יְהוָה;
מַחְשְׁבוֹת שְׁלוֹם וְלֹא לְרָעָה
לִיתַת לָכֶם אַחֲרַיִת וְתִקְוָה.

בכל פעם שמחשבותיי מתחילות לגלוש בכיוון השלילי, אני אומר, "אלוהים, אני מודה לך שאני יודע את מחשבותיך עלי; מחשבות של שלום ולא של רעה, לתת לי תקווה, שהכל יהיה טוב, בסופו של דבר"

דוק פרינס

ייתכן שיהיה עלי לחזור ולומר זאת מספר פעמים. לאחר זמן מה, האווירה השלילית מתפוגגת וגישתי נעשית יציבה, בוטחת וחיובית. אם תשמיע הכרזה זו בפיתחו של יום, יהיה לך יום טוב ומוצלח.

גישתך משפיעה במידה רבה על יחסם של אחרים כלפיך. למשל, אם תכנס לחנות עם גישה חיובית, תזכה ליחס טוב. אם תכנס לאותה חנות בצפייה לשרות גרוע, חוסר נימוס או בעיות, קרוב לוודאי שלזה גם תזכה.

לדעתי, כדאי תמיד להפוך את הכרזותיך לאישיות. היכן שכתוב "אתה", אמור "אני". בעשותך כן, אתה מביע את הסכמתך לכתוב באופן אישי.

כעת נעבור לנושא ההגנה העצמית. עייפתי מהתייחסות יתרה לתחום הצרכים האישיים; ישנם מאמינים שלעולם אינם מתקדמים מעבר לצרכיהם האישיים.

נניח שמחשבות שליליות רבות ומרתיעות תוקפות אותך ואתה מוצא את עצמך חושב כל הזמן על מה יקרה אם תמות. אולי אתה נזקק לניתוח והרופא מתקשה להבטיח שתשרוד.

כאשר רות הייתה חולה, התמודדנו יחד נוכח מצב דומה. הפסוק הבא שימש אותנו קרוב לוודאי אלפי פעמים:

לא אָמַת כִּי אֶחְיָה וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה.
(תהל' קיח, 17)

הגנה באמצעות הכרזה

נניח שאנשים מדברים ואף מתפללים נגדכם. התשובה לכך נמצאת בישיעה נד, 17:

כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֵינוּ לֹא יִצְלַח
וְכָל לָשׁוֹן תִּקְוֶה אֶתְנוּ לְמִשְׁפָּט, אָנוּ מְרִשְׁיָעִים.
זֹאת נִחְלֵתְנוּ כַעֲבָדֵי יְהוָה
וְצִדְקָתְנוּ מֵאֵתֶרֶךְ יְהוָה צָבָאוֹת.
(הטייה בגוף ראשון רבים)

רות ואני נהגנו לומר זאת מדי לילה בטרם פרשנו לישון. בהמשך הפסוק, היכן שמצוין שצדקתנו מקורה באלוהים, נמצאת הסיבה שבגינה אנו יכולים להרשיע כל לשון המאשימה אותנו. כל לשון המסרבת להכנע לצדקת אלוהים, מן ההכרח תמצא בצד המובס. אנו נוהגים אף להוסיף משפט נוסף:

אם ישנם אנשים שמדברים נגדנו או מבקשים להרע לנו, אנו סולחים להם ומברכים אותם בשם ישוע.

תמיד נבקש להחליף את השלילי בחיובי. הכתוב אומר שאם מקללים אותנו, אל לנו לקלל בחזרה, אלא תחת זאת, לברך. שאול אומר,

אל נא יִכְבְּשׁךָ הָרַע
כְּבוֹשׁ אֶתְּהָ אֶת הָרַע בְּטוֹב.
(רומ' יב, 21)

הטוב הינו הכוח היחיד, החזק דיו כדי לגבור על הרע.

אם השירות שלנו נמצא תחת מתקפה, לרוב נשתמש
בהכרזה מדברים לג, 25-27:

בְּרָצֵל וּנְחֹשֶׁת בְּרִיחֵינוּ;
וּכְיָמֵינוּ כּוֹחֵנוּ.
אִין כָּאֵל יִשְׂרָאֵל;
רִיב שָׁמַיִם בְּעֵזְרֵנוּ;
וּבְגִאֲוֹתוֹ שְׁחָקִים.
מְעוֹנֵנוּ אֱלֹהֵי קֶדֶם,
וּמִתַּחַת זְרַעַת עוֹלָם;
וַיִּגְרֹשׁ מִפְּנֵינוּ אוֹיֵב
וַיֹּאמֶר "הַשְּׂמַד!"

הכרזה כזו ממש מרתיעה את השטן. זכור כי לא עם בשר
ודם מלחמתנו כי עם שררות רוחניות רעות שבמרומים.
הנשק האלוהי חזק דיו, אלא שעלינו לעשות בו שימוש נכון.

צרכים כלכליים וגופניים

ייתכן שיש לך כל מני צרכים: כלכליים, גופניים וכדומה. לצרכים כלכליים אנו נוהגים להשתמש בשנייה לקורנתיים ט, 8:

וְאֱלֹהִים יָכֹל לְהַשְׁפִּיעַ עָלַי כֹּל חֶסֶד,
שְׁיִהְיֶה לִּי בְּכָל יַעַת דֵּי סְפוּקֵי בְּכָל,
וְאוֹתִיר בְּכָל מַעֲשֵׂה טוֹב.

הפסוק נפתח בשתי מילים פשוטות: **"אלוהים יכול"**. לאחר מכן נאמר לנו מה הוא יכול לעשות. בפסוק המדהים הזה, המילה "כל" מופיעה ארבע פעמים, נוסף על שלוש מילים המבטאות שפע: "להשפיע", "די" ו"אותיר". לא ניתן להביע יותר שפע מזה בפסוק אחד!

הכל בחסד – וכיצד אנו זוכים לחסד? "כִּי בְּחֶסֶד נוֹשְׁעֶתֶם עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה". לא נוכל להרוויח חסד או להיות ראויים לו. זה לא תלוי במעמדנו החברתי. את הכל אנו מקבלים באמונה בחסד אלוהים. פסוק זה הינו הבסיס הכלכלי של עבודתנו בשרות.

כעת ניחן שאתה ניצב בפני אתגר ואתה מרגיש שזה גדול עליך. אתה חש שאין לך את ההשכלה, הכוח הגופני והחוכמה – או כל יכולת אחרת נדרשת. בנסיבות כאלה נשתמש בפיליפיים ד, 13:

הכל אָני יְכוּל בְּעֶזְרְתּוֹ שֶׁל הַנוֹתֵן בִּי כֹחַ.
(ת.ח.)

יש ברך, אם כן, מקור של כוח המתממש באמצעות הכרזתך. אפילו אם אין לי את ההשכלה, הכוח או החוכמה לעשות משהו, כשזו משימה המוטלת עלי ברצון אלוהים, המשיח בי נותן לי כוח להשלימה.

ייתכן שאתה סובל מחולי מסוג כלשהו. אחד הפסוקים האהובים עלינו העוסקים ברפואה מופיע בראשונה לפטרוס ב, 23ב-25א,

וְאֵת חֲטָאֵתְנוּ הוּא נָשָׂא בְּגוֹיְתוֹ עַל הָעֵץ,
לְמַעַן נְחַיֶּה לְצַדִּיקָה אַחֲרֵי חַדְלָנוּ מִן
הַחֲטָאִים, אֲשֶׁר בַּחֲבָרְתוֹ נִרְפָּא לְכֶם.

שים לב כי זה נאמר בזמן עבר. הרפואה באמצעות הכפרה תמיד נזכרת בתנ"ך ובברית החדשה בזמן עבר. שבע מאות שנה לפני שישוע בא, אמר ישעיה, "וּבַחֲבָרְתוֹ נִרְפָּא לָנוּ:" (ישע' נג, 5) לאחר מעשה הכפרה, אמר פטרוס בהתייחס לאירועים האחרונים, "אֲשֶׁר בַּחֲבָרְתוֹ נִרְפָּא לְכֶם."

זה מקנה לך זווית ראייה שונה לגמרי. זה לא אומר שמיד תבריא, אבל זה מספק לך יסוד אחר להתמודדות מול החולי. לעיתים יהיה עליך לשוב ולהודות בזה משך

זמן רב. עליך להחליט מה מהימן יותר: דבר אלוהים או
הסימפטומים שלך?

הכרזות בעניינים לאומיים ובינלאומיים

כעת, נעבור לתחום בו נדרשת גישה תקיפה יותר. אתייחס
להתערבות בעניינים לאומיים ובינלאומיים. רות ואני נהגנו
לבלות זמן רב בתפילה מעבר לצרכינו האישיים, בנוגע
למצבים שונים, כולל גורלן של אומות. הנה כמה פסקאות
מעודדות שסייעו לך.

אחת ההכרזות האהובות עלי, הינה שילוב של דניאל
ב, 22-20 ודניאל ד, 32-31. הדברים המופיעים בפסקה
הראשונה נאמרו עליידי דניאל ובפסקה השנייה עליידי
נבוכדנאצר, אולם המסר הוא אחד.

יהי שם האֱלֹהִים מְבָרָךְ
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם
אֲשֶׁר הִחְקְמָה וְהִגְבִּירָה שְׁלוֹ הָיָא.
וְהוּא מְשַׁנֵּה אֶת הָעֲתִים וְאֶת הַזְּמַנִּים,
מְעַבֵּיר מְלָכִים וּמְקִיִּים מְלָכִים,
נוֹתֵן אֶת הִחְקָמָה לְחַכְמִים,

וְאֵת הַמִּדְעָ לְיִדְעֵי בִינָה.

הוא מְגַלֶּה אֶת הָעֲמֻקּוֹת וְאֵת הַנְּסֻתָּרוֹת,

יִדְעַ מַה שְּׁבַח־שָׁקֶה וְהָאֹר עָמוּ שׁוֹכֵן.

אֲשֶׁר שְׁלֹטוֹנוֹ שְׁלֹטוֹן עוֹלָם,

וּמְלִכּוֹתוֹ עִם דָּוָר וְדָוָר!

וְכָל דְרֵי הָאָרֶץ

כְּאִין חֲשׂוּבִים

וְכָרְצוֹנוֹ עוֹשֶׂה בְּחֵיל

הַשָּׁמַיִם וְדְרֵי הָאָרֶץ;

וְאִין אֲשֶׁר יִמְחָה בְּיָדוֹ

וַיֹּאמֶר לוֹ: "מָה עָשִׂיתָ?"

אם נלמד

כיצד להתפלל,

אלוהים יכול

לשנות את ליבם

של שליטים רעים.

זכור כי את המילים המופיעות בפסקה השנייה השמיע שליט, שקודם לכן כלל לא האמין באלוהים. פסקה זו צריכה לעודד אותנו; אם נלמד כיצד להתפלל, אלוהים יכול לשנות את ליבם של שליטים רעים.

ישנן שתי פסקאות נוספות מדברי הימים ב'. שתיהן תפילות בנות פסוק אחד ואנו נוהגים לומר אותן בקול, כדי להערך לפני תפילות ממוקדות יותר לגבי מצב נתון. הראשונה מופיעה בדברי הימים ב' יד, 10:

יהוה אין עִמָּךְ לְעִזּוֹר בֵּין רַב לְאִין כְּתָ,

עֲזָרְנוּ יְהוה אֱלֹהֵינוּ כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעָנֵנוּ

וּבְשִׁקְוָךָ בָּאֲנֹו עַל הַהֶמּוֹן הַזֶּה; יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ אַתָּה, אֵל יַעֲצֵר עִמָּךְ אָנוּשׁ.

השנייה מופיעה בדברי הימים ב' כ, 6:

יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ הֲלֹא אַתָּה הוּא אֱלֹהִים
בְּשָׂמִים וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל מַמְלָכוֹת הַגּוֹיִם;
וּבִיָּדְךָ כֹּחַ וְגִבּוֹרָה, וְאִין עִמָּךְ לְהַתִּיצֵב.

התבונן כעת בתהילים לג, 12-8 שזו הצהרה עוצמתית מאוד
הנוגעת למצב הבינלאומי:

יִירָאוּ מִיְהוָה כָּל הָאָרְצִי;
מִמֶּנּוּ יִגֹּרּוּ כָּל יִשְׁבֵי תֵבֵל
כִּי הוּא אֱמַר וַיְהִי; הוּא צָוָה וַיַּעֲמֵד.
יְהוָה הִפִּיר עֲצַת גּוֹיִם; הֵנִיא מַחְשָׁבוֹת
עַמִּים, עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תִּעֲמָד;
מַחְשָׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר, אֲשֶׁרִי הַגּוֹי אֲשֶׁר
יְהוָה אֱלֹהָיו; הָעַם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ.

במילים אחרות, מי עתיד לנצח? האומה שאלוהים עומד
בראשה. כל תוכניותיהן של ממשלות, אומות, אומות מאוחדות
וכן הלאה, אם הן מנוגדות לתוכנית של אלוהים, הן הבל.

באשר לכוחות צוררים

לבסוף, ברצוני להתבונן בכמה פסוקים העוסקים בעיקר בישראל, שלאורך השנים זכתה למרב תפילותנו. ייתכן שאינך נושא באותו העול, אולם את אותם העקרונות ניתן ליישם במצבים שונים רבים.

בשנים האחרונות, השתרש הכינוי "חלון 10/40" בהתייחס לאזור המשתרע מצפון אפריקה, דרך המזרח התיכון ולרוחב מרבית אסיה.

אזור זה מקיף את מרבית אוכלוסיות העולם שלא שמעו את הבשורה, ושרבים בתוכן מתנגדים זה זמן רב לאמת הבשורה. אני מאמין כי יש לכך סיבה די משמעותית, שלמעשה מדגישה את ההשפעה שיכולה להיות להכרזה.

אתה וודאי יודע שחמש פעמים ביום, מדי יום, מכל מסגד בעולם, יוצאת ההכרזה, "אין אלוהים זולת אללה ומוחמד הוא נביאו". ההכרזה הזו יוצאת מדי יום משך למעלה מ-1,400 שנים. אין צורך בחישובים כדי להבין שההכרזה הזו יצאה מיליארדי פעמים לאורך המאות.

מכאן נוכל להבין את הסיבה לנוכחותו של כוח עצום האופף את האזור כולו. אני מאמין שזו דוגמא מובהקת לכוחה של ההכרזה. תהא אשר תהא טבעה של ההכרזה, העקרון כשלעצמו נכון. הכוח העומד מאחרי ההכרזות הוא שייקבע איזו מביניהן תגבר.

ניתן לראות זאת במקרה של משה והמכשפים המצרים, שהזכרנו קודם. למרות שהמכשפים יכלו להעתיק את פעולתו של משה בהופכם את מטותיהם לתנינים, התנין של משה בלע את התנינים של המצרים. מדוע? משום שגבורת אלוהים שפעלה דרך משה הייתה גדולה יותר מגבורת החושך הפועלת דרך המכשפים. אלוהים מגבה את דברו.

אם נדע להכריז את דבר אלוהים, נגבר על המתנגדים לשלטונו.

כשאלוהים קרא לירמיה כנער להיות נביא לגויים, הוא הבהיר לו שהוא הולך להקים את כל מה שירמיה ידבר בשמו. אלוהים אמר לו, **"הִיטַבְתָּ לְרֵאוֹת; כִּי שָׁקַד אֲנִי עַל דְּבָרֵי לַעֲשׂוֹתוֹ."**

אם נדע להכריז את דבר אלוהים כנדרש ונדע כי דברו יגובה במעשים, נגבר על המתנגדים לשלטונו. כעת ברצוני לבחון שתי הכרזות בהתייחס לבני ישראל ואדמתם. הראשונה מתהילים קכה, 3:

כִּי לֹא יִגַּח שִׁבְט הַרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצְּדִיקִים
לְמַעַן לֹא יִשְׁלַחוּ הַצְּדִיקִים בְּעִוְלָתָהּ יְדֵיהֶם.

כאן, "שבט הרשע" מייצג כל כוח המתנגד למשיח. יהיה עליך להכריז פסקה זו באמונה, במיוחד כשהכל נראה הפוך.

דוק פרינס

למעשה, זה הזמן הטוב ביותר להכריז הכרזה זו. באמצעות הכרזה של דבר אלוהים באמונה, אתה מממש את סמכותך, והמטה או התנין שבידך יבלע את כל תניני המכשפים. ההכרזה השנייה המתייחסת לישראל מופיעה בתהילים קכט, 6⁵:

יִבְשׁוּ וַיִּסָּגוּ אַחֲרָיִךְ
כָּל שֹׁנְאֵי צִיּוֹן,
יְהִיוּ כַּחֲצִיר גְּגוֹת,
שֶׁקֶדְמָת שֶׁלֶף יִבֹּשׁ.

אני מכריז על כל שונאי ציון, שאומותיהם לעולם לא יצליחו להתפתח; הן יקרסו לפני שיסיקו לצמוח. זה דבר אלוהים והוא עתיד לקום. פסקה אחת נוספת על שיבת ישראל:

רְנוּ לַיַּעֲקֹב שִׁמְחָה וְצַהֲלוּ בְּרֵאשׁ הַגּוֹיִם.
הַשְּׂמִיעוּ [הכריזו], הִלְלוּ וְאִמְרוּ [התפללו]:
הוֹשֵׁעַ יְהוָה אֶת עַמּוֹת אֶת שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל.
(ירמ' לא, 7)

שים לב לפעלים בפסוק הזה: רנו, צהלו, הכריזו, הללו והתפללו. כולן פעילויות מוגדרות שאנו יכולים ליטול בהן

חלק. הציווי להכריז נמצא במרכז הפסוק. לאחר מכן
נאמר בפסוק 10:

שְׁמְעוּ דְבַר יְהוָה גוֹיִם
וְהִגִּידוּ בְּאֵיִם מְמֹרָחֵק
וְאָמְרוּ: מִזְרָה יִשְׂרָאֵל יִקְבְּצֵנוּ
וְשִׁמְרוּ כְרֵעָה עֲדָרוּ.

נוכל להכריז או להשמיע זאת על כל האומות, בייחוד אלה שבאזור המכונה "חלון 10/40". אותו אלוהים שפיזר את ישראל מקבצם כעת שוב. כאנשי אלוהים, נוכל לקחת חלק פעיל, באמצעות הכרזת אמת דבר אלוהים, עד שתהפוך למציאות.

שימושים מעשיים

כעת אחלוק איתך חלק ניכר מההכרזות שרעייתי רות ואני השתמשנו בהן במהלך עשרים שנות נישואינו. בדפים הבאים, תמצא מעל מאה הכרזות מסודרות לפי קטגוריות. אם תרצה להשתמש בהכרזה אחת מדי יום, יהיו לך די למשך יותר מארבעה חודשים; לאחר מכן תוכל להתחיל שוב מחדש.

אני משמייע הכרזות אלה באורח קבע ומצאתי אותן שימושיות מאוד בחיי. עדויות רבות נתקבלו במהלך השנים מאנשים שדיווחו כיצד השתחררו מקשיים שונים וחוו בעוצמה את הנוכחות של אלוהים כשאמיתות אלה יצאו מפיהם. הנה לך המלצתי: אמץ את ההכרזות בספר זה. הגה בהן ועשה בהן שימוש מעשי באמונה בחיך. תוכל להשתמש בהן בקומך בבוקר ולפני שאתה פורש לישון בלילה. אני מאמין כי ההכרזה יעילה יותר כשהיא נאמרת בקול רם מאשר בלב בלבד. טוב יהיה לחזור על ההכרזות מספר פעמים, על מנת לאפשר להן להיטמע ברוחך. ההכרזות מתוך התנ"ך והברית החדשה שלהלן נבחנו ונוסו בחיינו.

קטגוריות להכרזות:

- « יראת יהוה
- « צדקה וקדושה
- « בריאות וכוח
- « הדרכה, הגנה, עמידה באמונה
- « התערבות אלוהים בענייני בני אדם
- « מבחן ונסיון
- « עימות רוחני
- « פדות טוטאלית
- « יציבות שכלית ורגשית

« בשירות אלוהים

« ישראל

« הקהילה

בנוסף, תמצאו בסוף הספר ארבע הכרזות מקיפות, אהובות עלי במיוחד. עם הזמן, וודאי תמצא פסקאות אחרות בכתובים, שרוח הקודש יחיה עבורך במיוחד. העמודים הריקים בסוף כל יחידה נועדו לתפילותך ולהכרזותיך האישיות.

תפילתי שפסקאות אלה יפעלו בחייך באותה עוצמה שהן פעלו בחיינו. הן יכולות לעשות את ההבדל בין תבוסה לניצחון!

המלצות שימושיות

שמור ספר זה ברשותך תמיד – בכיסך, בתיק, במכוניתך, לצד המיטה או בכל מקום אחר שהוא נוח ונגיש. התחייב להכריז פסקה אחת, לפחות, פעם ביום. הכרזה חוזרת של הפסוקים תסייע לך לזכרם.

הכן ליבך

זכור את ישעיה סו, 2

וְאֵל זֶה אָבִיטִי, אֵל עֲנִי וְנִכָּה רוּחַ וְחָרַד עַל דְּבָרֵי.

גישה ענווה בלב תמיד תהא ההכנה הטובה ביותר. אם יש ברצוננו לשמוע את קולו של אלוהים בפתח הכרזותינו, יהיה עלינו ללמוד להחריש. זה לא יקרה מאליו, אלא כשבמודע נסיט את הסחות הדעת הרבות ונערך לצפות לאלוהים, אז נלמד להקשיב למה שלעיתים יגיע כ"קול דממה דקה". (מל"א יט, 11-13) כך נדע איזו הכרזה עלינו להשמיע בכל מצב ומצב על מנת לאפשר לאלוהים לפעול באותן נסיבות.

שנן והגה

אֲשָׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים
וּבְדַרְךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יָשָׁב.
כִּי אִם בְּתוֹרַת יְהוָה חִפְצוֹ
וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה.
(תהלי' א, 2-1)

המילה "יהנה" פירושה להרהר, ללחוש או למלל וללמוד. זה מורה על קריאה קפדנית של דבר אלוהים ונכונות לאמצו ללב ולציית לו. ככל שנהגה בדבר, כן נגיע להכרת מחברו של הדבר ונגלה כי מחשבותינו נעשות יותר ויותר זהות למחשבותיו של אלוהים.

הזמן את רוח הקודש להדריךך באמצעות הדבר

ישוע הבהיר היטב מדוע שלח האב את רוח הקודש:

הפְּרָקְלִיט, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
אֲשֶׁר יִשְׁלַח אָבִי בְּשִׁמִּי,
הוא יִלְמְדְכֶם אֶת כָּל
וְיִזְכִּיר אֶת כָּל אֲשֶׁר הִגַּדְתִּי לָכֶם.
(יוח' יד, 26)

בהיותו בארץ, לימד ישוע את תלמידיו דברים רבים, שבה בעת לא היה ביכולתם להבין. על כל פנים, הוא הביטיח להם שבבוא רוח הקודש לשכון בקרבם, הוא יהיה להם למורה אישי ויאפשר להם לזכור ולהבין נכונה כל מה שישוע לימדם. ישוע מסר לנו תובנה נוספת על התפקיד של רוח הקודש בביאור הכתובים, כשאמר ביוחנן טז, 13:

וְרוּחַ הָאֱמֶת בָּבֹאוּ
הוּא יִדְרִיךְ אֶתְכֶם אֶל הָאֱמֶת כָּלָה.

זה הופגן היטב בשינוי העצום שחל בתלמידים בעקבות שפיכת רוח הקודש בחג השבועות. האירועים הדרמטיים באותו היום עוררו את השאלה, מה כל זה אומר? בהשראת רוח הקודש ציטט פטרוס ופירש את נבואת יואל:

וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נָאֵם אֱלֹהִים
אֲשַׁפֵּף אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר
וַנְּבֹאוּ בְּנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וּבַחֲוָרֵיכֶם
חֲזִינֹת יִרְאוּ וְזִקְנֵיכֶם חִלְמוֹת יַחְלְמוּן.
(מה"ש ב, 17)

מיד כשבא רוח הקודש לשכון בקרב התלמידים, הוארו הכתובים בהארה על־טבעית. את מקום הספקות והמבוכה תפסו עתה הבנה בהירה ועדות רבת עוצמה. זה עדיין נכון היום; כאשר דבר אלוהים ורוח הקודש פועלים יחד, הם מהווים צירוף רב עוצמה.

באפסיים ו, 17 שאול מתייחס אל דבר אלוהים כאל חרב רוח הקודש. יש ביכולתך ליטול את דבר אלוהים בפיך, אולם מלוא השפעתו מושגת רק כשרוח הקודש שבך משתמש בו בפועל.

**הבורא נתן לכל
אחד מאיתנו לשון במטרה
עליונה אחת – לפארו.**

דוגמא מושלמת לשימוש בחרב
הרוח מספק לנו ישוע במפגשו עם
השטן בעת ניסיונו במדבר. שלוש
פעמים פנה השטן לישוע בדברי
פיתוי ובכל פעם הדפו ישוע בביטוי: "כִּי כְּתוּב" ולאחריו
פסקה מתאימה מדבר אלוהים.
ישוע לא השתמש בכלי נשק אחר מלבד ה"ראמה"
– דבר אלוהים הנאמר בקול. כמו כל יהודי בן תקופתו,
שינן ישוע קטעים ארוכים מהתנ"ך. כשהשטן התעמת איתו,
לא היה לו צורך לעיין בקונקורדנציה או לבקר בספרייה.
הכתובים היו שמורים כבר בזכרונו.
אותו כלי נשק, חרב הרוח, זמין לכל מאמין, גם היום.
אנו יכולים לבטוח ברוח הקודש שיעלה בזכרונו את מה
שלמדנו ושיננו מתוך דבר אלוהים, על מנת לאפשר לנו
להשמיע הכרזה מתאימה של הכתובים, וכך ללמוד להתנהל
בנצחון של אלוהים.

הכרזה – אמצעי למימוש סמכות

חזור על ההכרזות שוב ושוב. החזרה לא רק מסייעת בשינון,
היא גם בונה אמונה. "הַאֲמוּנָה בָּאָה מִתּוֹךְ הַשְּׂמוּעָה וְהַשְּׂמוּעָה
עַל־יְדֵי דְבַר הַקְּשִׁיטִים." (רומ' י, 17) חזור על ההכרזות בסמכותיות
ובמשיחת רוח הקודש. זהו נשק עוצמתי ורב השפעה.

כִּי דָבַר הָאֱלֹהִים חַי הוּא וּפְעַל גְּבוּרֹת
וְחַד מְכַל חֶרֶב פִּיפִּיּוֹת וַיֵּרֵד עַד לְהַבְדִּיל
בֵּין הַנֶּפֶשׁ וּבֵין הָרוּחַ בֵּין הַדְּבָקִים וּבֵין
הַמוֹחַ וּבִחַן מַחְשְׁבוֹת לְכָב וּמְזֻמוֹתָיו.
(עבר' ד, 12)

האם אי פעם שאלת את עצמך, "מדוע אלוהים נתן לנו לשון?
למה היא נועדה במקור?" דוד אומר בתהילים טז, 9-8:

שְׁוִיִּיתִי יְהוָה לְנִגְדִי תְּמִיד; כִּי מִימִינִי, בַּל אֶמוֹט
לִכֵּן שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי; אֵף בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן לְבַטָּח.

בחג השבועות, כשאלוהים שפך את רוחו וההמון נאסף
להתבונן במתרחש, הטיף פטרוס את הבשורה לראשונה.
הוא התייחס לכל מה שקרה בחיים, במוות ובתקומה של
ישוע. הוא ציטט פסקאות שונות מהתנ"ך כדי להוכיח שישוע
באמת היה המשיח ובן האלוהים.

אחת הפסקאות שציטט הייתה מתהילים טז, 9-8. הציטוט
מופיע במעשי השליחים ב, 25-26, שם אומר פטרוס:

כִּי עָלְיוֹ אָמַר דָּוִד: שְׁוִיִּיתִי יְהוָה לְנִגְדִי תְּמִיד כִּי
מִימִינִי בַל אֶמוֹט. לִכֵּן שָׁמַח לְבִי וַתִּגַּל לְשׁוֹנִי
אֵף בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן לְבַטָּח. (תרגום: י. זאלקינסאן)

נצרך כעת את שני הביטויים הללו: תהילים טז, 9, "יָגֵל כְּבֹדִי", ומעשי השליחים ב, 26, המצטט את אותה פסוקה, "תָּגֵל לְשׁוֹנִי". היכן שדוד אומר בתהילים "כבודי"; פטרוס, בהשראת רוח הקודש והארתו, מפרש "לשוני".

יוצא מזה רעיון יסודי וחשוב: לשוננו היא כבודנו. ייתכן שתשאל מדוע. משום שהבורא נתן לכל אחד מאיתנו לשון במטרה עליונה אחת – לפארו. הסיבה היחידה ללשון היא שאתה ואני נפאר איתה את אלוהים. משום כך נעשתה לשוננו לכבודנו. היא האיבר, יותר מיתר האיברים, בעזרתו נוכל לפאר את הבורא.

מִן וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן. בספר במדבר יג' ויד', אנחנו קוראים על המרגלים שמושה שלח לתור את הארץ. מהדיווח שמסרו בשובם ומהאופן בו הגיב העם ניתן לראות בבהירות שהאנשים שדיברו באופן שלילי נחלו מוות, ואלה שדיברו באופן חיובי נחלו חיים. הם קבעו את גורלם במה שהם אמרו. אלה שאמרו, "לא נוכל" לא יכלו. אלה שאמרו, "כי יוכל נוכל" יכלו. המילים היוצאות מפיהם, אם כן, למעשה קובעות את גורלן.

עַל כֵּן בְּהִמְצֵא עוֹד הַהִבְטָחָה לְבוֹא אֶל מְנוּחָתוֹ
 נִרְאָה נָא פֶן יִרְאֶה אִישׁ מִכֶּם מְאַחַר פְּעֻמָּיו.
 כִּי גַם אֵלֵינוּ בָּאָה הַבְּשׂוּרָה כְּבָאָה אֲלֵיהֶם
 וְלָהֶם לֹא הוֹעִיל דְּבַר הַשְּׁמוּעָה מִפְּנֵי אֲשֶׁר לֹא
 הִתְעַרְבּ בְּאִמּוּנָה לְשִׁמְעִים. (עבר' ז, 21)

נוכל, אם כן, לראות ששימוש נכון בלשון הוא חיוני ביותר.

מתי להשמיע הכרזה?

קבע זמנים סדירים מראש. הפוך הכרזה להרגל. הכרז בכל עת שרוח הקודש מנחה אותך.

וְהִפְרָקְלִיט רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר יִשְׁלַח אֲבִי בְשָׁמִי הוּא
יִלְמְדְכֶם אֶת כָּל וְיִזְכִּיר אֶת כָּל אֲשֶׁר הִגַּדְתִּי לָכֶם.
(יוח' יד, 26)

רוח הקודש הוא רוח האמת ורוח האמונה. כשהוא הכוח המניע ששולט בדברינו, מילותינו נעשות חיוביות. הדיבור שלנו, אם כן, מכבד את אלוהים ומביא את ברכתו לחיינו.

מצבים בהם תוכל להכריז את דבר אלוהים:

במהלך השתחוויה אישית

- « בהשכימך משנתך
- « בהכרזת חסד אלוהים והגנתו
- « בתפילה לבריאות וכוח
- « במהלך השתחוויה משפחתית
- « לפני הארוחות

- « ברגעי בדידות
- « בשעת צורך
- « בדרישה להדרכת אלוהים
- « לפני השינה

בשעת מלחמה רוחנית

- « בזמן תפילות הפגעה אישיות
- « בעיתות משבר, באם מקומי, לאומי או בינלאומי
- « כשמצב הרוח ירוד

בעיתות ניסיון

- « בשעת חולי אישי או משפחתי
- « לבנות את אמונתך
- « לפרוץ מחסומים בתפילה
- « בלקיחת סמכות על האויב ולגירוש שדים

במהלך הפגעה משותפת

- « בהלל והשתחויה
- « בעיתות משבר לאומי או בינלאומי
- « בפגישות תפילה, באם בקהילה, בבית או במקום עבודה
- « בהקדשת בית, קהילה או מקום עבודה לישוע
- « בהקדשת ילד/ה לישוע
- « בדרישה להתערבות אלוהים בענייני בני אדם